Natalja Ščerba

LUNASTEROVÉ

Let přes kameny

FRAGMENT

Lunasterové
Let přes kameny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Ščerba Natalja
Lunasterové - Let přes kameny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LUNASTEROVÉ

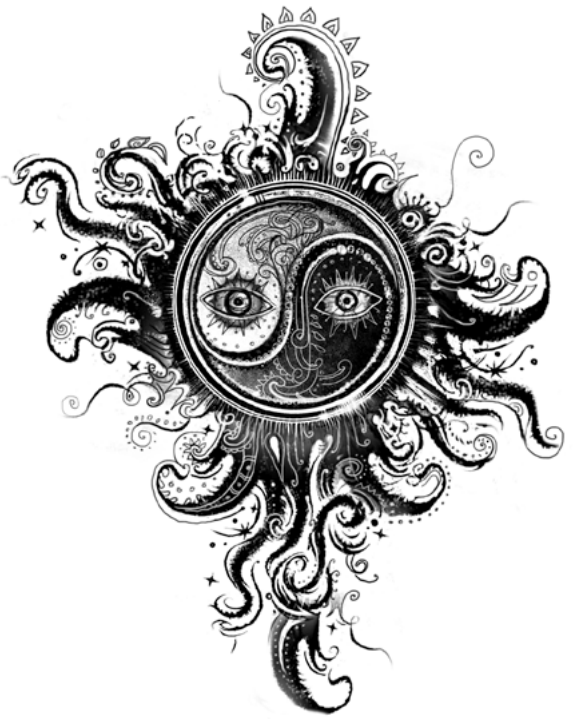

Natalja Ščerba

LUNASTEROVÉ

Let přes kameny

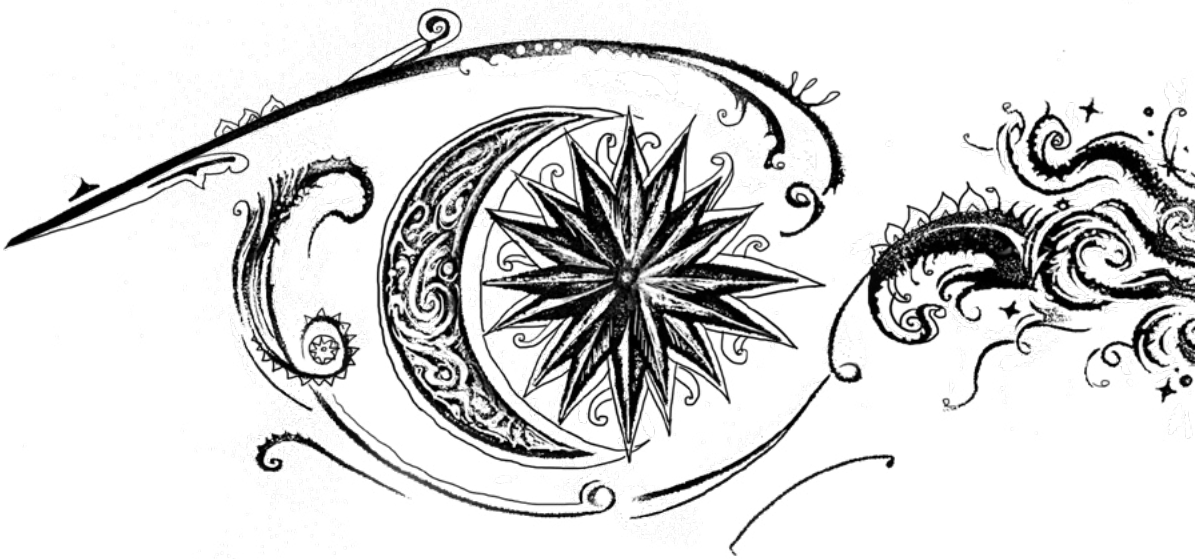

FRAGMENT

1. kapitola

Famagusta

Všude panovala přízračná tma.

Ve dvoutvářném údolí se rozhostilo neobvyklé ticho – tíživé a lhostejné zároveň. Takové, které se plíživě vkrádá do snů a probouzí v člověku znepokojivé myšlenky.

Tim nemohl spát, a tak pozoroval oblohu. V sametově černé hlubině zářily tisíce a tisíce hvězd, které na něj shora všeznale pomrkávaly. Někde tam za skalami se schovával měsíc, a na chvíli tak ztratil vládu nad dvoutvářnými.

Tim se obrátil na bok a znovu ho okouzlil pohled na staré opuštěné město tyčící se nad mořem. Na pozadí zářivé hvězdné noci se třináct kamenných věží obzvlášť vyjímalo.

Před několika týdny by ho ani ve snu nenapadlo, že se ocitne tady, v podstatě sám v neskonale krásném novém světě – neuvěřitelném, čarokrásném, a přesto nepřátelském. Je tu s ním sice Timur Svjatov, Celestinin otec, průzkumník dvoutvářných údolí, a teď navíc Timův učitel mystiky, ale může mu věřit? Po tom všem, co se stalo v troskách staré observatoře… Tim chtěl novým přátelům důvěřovat a být na jejich straně, ale moc dobře si pamatoval, že mohl při přechodu zahynout. Josef ho požádal, aby riskoval svůj život, a on to udělal – pro Celestinu, pro Astery, pro dvoutvářný svět a sám pro sebe. Riskoval, ale zůstal na živu.

Teď má alespoň dost času si vše pořádně promyslet. Ale jednu věc ví jistě. Lunojasným je lepší nevěřit…

„Vždycky budu mít rád hvězdy," pronesl náhle Tim. „Vždycky."

„Už jsi vzhůru?"

Timur Svjatov ho přivolal k sobě:

„Doufám, že ses vyspal dobře, dnes bude náročná noc… Pojďme se na to posilnit."

Tim si tu jeskyni ve skalnatém kopci s vchodem na malém kamenném výběžku oblíbil. Z jedné strany jejich úkryt obklopovaly skály a z druhé měli výhled na moře a město na mysu.

Na improvizovaném stole – téměř ideálně čtvercovém kameni – se kouřilo z čaje ve dvou plecháčcích. Chlapec se dychtivě poohlížel po něčem k snědku, a když spatřil rendlík s obvyklou porcí rýžové kaše, posmutněl.

„S jídlem je kříž," rozhodil rukama Timur. „Až se odsud dostaneme, nacpeme se k prasknutí."

„Jasný," pronesl co nejlhostejněji Tim, přitáhl si ke stolu špalek, který sloužil jako stolička, a pustil se do kaše.

Timur ho s úsměvem pozoroval.

„Kdybys jen tušil, Time, jak se mi stýská po kávě…" usrkl z bylinkového čaje a zamračil se. „Dal bych si klidně i rozpustnou… I když tak zlé to ještě není."

Tim se ušklíbl – kávu rozhodně nemusel. Ale pomerančový džus by si dal s chutí. Nebo jakýkoliv. I když čaj také není špatný, jen kdyby do něj bylo trochu cukru.

Timur se otočil ke stěně – byla strmá, rovná a hladká. Už týden se na ni Tim pokoušel nakreslit uhlíkem třináct kamenných věží, podobných elegantní dámské koruně.

Ty věže Tima zvláštním způsobem znepokojovaly – kdyby se tak mohl podívat, co je za nimi, jaký svět se tam ukrývá… Vnitřně cítil, že je to pro něj nesmírně důležité. Sám si nedokázal vysvětlit, proč se tam chtěl tolik dostat. Všechno, co dosud znal – otec, dům na Sluneční ulici, tréninky v tělocvičně, nepřátelství s Alexem, a dokonce i Celestina –, před tou touhou ustoupilo do pozadí.

„Včera jsi seděl u práce dlouho do noci," poznamenal Timur, zatímco si pozorně prohlížel obrázek na stěně.

Tim pokrčil rameny:

„Byla přece bouřka."

„Jde ti to skvěle…" pokračoval Timur. „Ty detaily jsou úžasné. Krajní věž, hned první zleva, má useknutou špičku… Jsi šikula, že sis toho všiml. A co je tohle za tvora?"

Timur vstal, přistoupil blíž a přejel prstem po obrysu kresby.

„To je mytická bytost." Tim byl polichocen, ale snažil se to nedat najevo. „Rád kreslím neobyčejná zvířata: třeba draky, pegasy, kentaury, ohniváky. A taky mapy. Dříve jsem je kreslil často. Přijali mě dokonce na školu uměleckého kovářství."

Chlapec se při vzpomínce na otce odmlčel. Srdce se mu sevřelo: otec ho opustil ze strachu před Lunojasnými. A matka udělala to samé, akorát dříve…

Timur postřehl, že Tim zesmutněl, přimhouřil oči a navrhl: „A neprojdeme se dnes k Famagustě?"

Famagusta… Tak se jmenuje to zvláštní město na skále.

Tim okamžitě vyskočil – vždycky se rád proběhl. Tím spíš, že z včerejšího sezení v jeskyni byl celý rozlámaný.

V cizím neobyčejném světě s tím zvláštním člověkem – Celestininým otcem, Asterem, průzkumníkem nových zemí, se nacházel už měsíc. Pobyt tady ve dvoutvářném údolí mu připadal jako dlouhý nekonečný sen – podivuhodný, nereálný a trochu absurdní.

Přes den spali, protože světlo Slunce – nejbližší hvězdy k Zemi – potlačovalo v údolí schopnost dvoutvářných používat energii z hvězd nebo z Měsíce. A večer po probuzení se Timur Svjatov a jeho svěřenec vždy šli proběhnout podél moře. To byla Timova nejoblíbenější část dne. Líbilo se mu hnát se úprkem vstříc vlhkému slanému větru, zatímco se mu nohy bořily do měkkého poddajného písku. Vítr mu příjemně ovíval obličej a zaháněl tíživé a nehezké myšlenky, konejšil, povzbuzoval a nechával za sebou jen radost z přítomného okamžiku a očekávání něčeho neznámého.

Ale dnes měl Timur Svjatov jiné plány.

„Jsem si jistý, že fyzičku máš dobrou." Jako by navzdory vlastním slovům přejel průzkumník po Timovi značně kritickým pohledem. „Možná budeme muset hodně skákat a dost rychle běhat… Dnes je zvláštní den – je zatmění Slunce. Bude trvat jen několik minut, ale my se za tu dobu pokusíme dostat za věže. Nechtěl by ses podívat do starého města?"

„Jasně že chtěl," přitakal vmžiku Tim a doslova trnul nedočkavostí.

Timur se usmál.

„Dostaneme se do odrazu Famagusty, protože skutečné město je před cizími zraky bezpečně schované… Ale my se pokusíme jeho tajemství rozluštit."

Tim souhlasně pokýval hlavou. Konečně nějaký opravdický úkol!

„Může to být velmi nebezpečné," pokračoval Timur. „Nicméně přišel čas tě znovu vyzkoušet… Ale před tím si připomeneš, co jsem tě naučil. Chytej!"

Tim za letu chytil meč, zatím v podobě rukojeti, a vmžiku tasil ostří. Lekce astaru miloval.

Timur se pomalu postavil.

„Pravidla jsou stejná jako obvykle: za pět minut vyjdeš z jeskyně. Já zatím vytvořím asi dvacet bílých králíků. Jakmile se tě jediný z nich dotkne, boj skončí a my nikam nepůjdeme. A ty strávíš celou noc až do svítání ve stoji na sevřených pěstech."

Přesně po pěti minutách Tim vyskočil z jeskyně a div se nesrazil se dvěma cvičnými duchy, kteří se motali jako nějaké přízraky hned u vchodu. Naštěstí si jich chlapec včas všiml a za běhu několikrát za sebou máchl mečem. Hned za zatáčkou, kde cesta začínala klesat k moři, na něj zaútočil další bílý králík.

Trénink vypadal jako nějaká virtuální hra. Jen v ní Tim musel doopravdy přeskakovat kameny, šplhat po strmé skále, ukrývat se v průrvách a hledat další a další nepřátele. Timur to celé zpovzdálí sledoval, ale do boje nijak nezasahoval. Tim se snažil ze všech sil: už dávno se chtěl vydat do Famagusty. Ale průzkumník ho tam neustále odmítal vzít, protože prý ještě není připraven.

Po půlhodině napjaté bitvy byl Tim vyčerpaný, ale nedal to na sobě znát – dál srážel králíky napravo i nalevo. Nehleděl na krásu úderu, stáhl se do obrany, a tahle taktika se mu vyplatila: zakrátko tu nezbyla jediná zářící bílá skvrna.

„Celkem to ušlo," pochválil ho rezervovaně Timur a hned přidal kritiku: „Zbytečně moc se u toho vrtíš. Nepospíchej, promysli si svůj cíl. Ať je každý tvůj úder přesný. Porazil jsi sice všechny cvičné duchy, ale skuteční bílí králíci jsou velmi nebezpeční – každý jejich dotek je pro Astera smrtelný."

Tim zesmutněl – očividně mu ani dnes nebylo souzeno projít se po starobylém městě.

Ale Timur byl s výsledkem tréninku spokojený a už za půl hodiny mířili k věžím. Tim každou chvíli přecházel z chůze do běhu a občas si dokonce radostí poskočil – konečně to záhadné město na skalnatém mysu za třinácti kamennými věžemi spatří na vlastní oči.

Timur se jeho nedočkavosti usmíval, ale kráčel schválně pomalu.

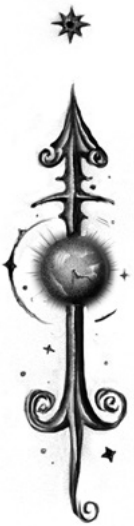

„Poslyš, kdy jsi vlastně začal chodit do tělocvičny?“ zeptal se najednou. „Jak ses dostal ke svému trenérovi? Mám na mysli Vitalije Kryla.“

„K Valeryčovi? Prostě jsem tam jednoho dne přišel.“ Tim bezstarostně pokrčil rameny. „Kluci z ulice říkali, že se v tělocvičně objevil nový skvělý trenér akrobacie. Chtěl jsem se naučit různé triky, abych mohl snáz lézt po střechách. A od té doby jsem tam začal chodit pravidelně, začali mě brát i na Plácek – to je taková střecha, naše speciální místo, kde trénujeme.“

„A ty jsi nevěděl, že všichni tví kamarádi, se kterými lezeš po střechách, jsou Asterové?“

Tim pokradmu pohlédl na průzkumníka. Kam tím asi míří?

„Neměl jsem ani tušení. Ale Valeryč, zdá se, věděl, že jsem Aster. Během rozhovoru s Celestinou se podřekl, že viděl můj první astrální skok. Ale překvapilo ho, že vidím ochranné symboly. Vzpomínáte? Už jsem vám o tom říkal.“

„Ano, ano, to si pamatuju…“ odpověděl roztržitě Timur. „Viděl jsi Sovu, náš ochranný symbol. Znamená to, že dokážeš vnímat tenčí vrstvu reality, a to je vrozená schopnost Astera-průzkumníka. Kdysi jsme si s Celestinou vymysleli systém takových symbolů, abychom spolu mohli komunikovat bez zbytečné pozornosti Lunojasných. Ale stejně je to podivuhodná souhra náhod,“ přerušil najednou sám sebe. „Kryl i já jsme už dlouho hledali Maják. Spadlou hvězdu. Někoho jako jsi ty, Time. Nejde mi do hlavy, jak to, že tě našel dříve než já. Abys věděl, Time, tvůj trenér byl kdysi Aster-průzkumník, navíc dost úspěšný. Byli jsme spolu na desítkách expedic a měli jsme příležitost se vzájemně dobře poznat. Kryl umí hledat Majáky, ale nevidí cestu… Z toho důvodu jsme se také odcizili – Krylovi se nelíbila pozice Meče v naší trojici. Chtěl se stát Kompasem.“

„Ale byli jste přátelé?“ zeptal se lhostejně Tim, přestože hořel zvědavostí. Pamatoval si, že se Valeryč o Celestinině otci vyjadřoval dost odměřeně a celkově považoval průzkum dvoutvářných údolí za hanebné řemeslo.

„Ano, kdysi jsme byli přátelé. Ale rivalita, mimochodem dost hloupá, naše přátelství zničila. Oba jsme totiž chtěli najít Astralis za každou cenu. Ale já pak získal značnou… hm… výhodu. Existuje stará legenda o Lunasterech, o duších budoucích žáků, přenesených přes… Ale to ti povím až někdy jindy, jsme na místě."

Tim byl zklamaný, že průzkumník tu zajímavou myšlenku nedopověděl, ale po chvilce na to zapomněl, neboť zkoprněl údivem.

Zblízka byly starobylé věže obrovské a vysoké jako pilíře velikánské katedrály. Soudě podle dokonalého obdélníkového tvaru a krásných lomených oblouků ztrácejících se v temném nebi je postavili lidé. Materiál vypadal jako mramor – žlutobílý s tmavou žilkovitou texturou, ale starý a opráskaný. V rozích, záhybech a prohlubních basreliéfů se skrýval zlatohnědý stín.

„Tak co, jdeme dál?" zeptal se znepokojeně Tim. Neudržel se a dotkl se zdi – kámen byl překvapivě teplý.

„Nepospíchej."

Timur si pozorně prohlédl zem vedle jedné z věží, načež postoupil k další a znovu cosi zkoumal u její paty – jako by hledal nějaký symbol nebo značku.

Tim zaklonil hlavu – kamenné věže se ztrácely někde nahoře v mracích. Páni, to je výška! Neohroženě nahlédl do průsvitu, ale mezi věžemi vládla tma, jako by se tam ukrýval portál do hlubokého vesmíru.

Timur Svjatov konečně obrátil pozornost na svého společníka.

„Teď mě pozorně poslouchej." Položil Timovi ruku na rameno. „Musíme vylézt na tu pátou kamennou věž a pak se opatrně spustit na druhou stranu."

Tim na něj vrhl nedůvěřivý pohled:

„A proč prostě nemůžeme projít mezi nimi? Nebylo by to jednodušší?"

„Jednodušší řešení není vždycky to správné," zavrtěl hlavou Svjatov. „Když jsem přišel do údolí, první, co jsem chtěl pochopit, byla ta

zvláštní stavba z třinácti špičatých věží, která vypadala jako dámská koruna. Určitě si dokážeš představit můj údiv, když jsem na vlastní oči viděl, jak z těch oblouků vycházejí strážci dvoutvářných údolí – bílí králíci. Vynořují se z temných hlubin, získávají prapodivný tvar připomínající někdy ptáky či jiná zvířata, jindy rostliny, a dokonce i lidi. A v ten okamžik se všechno okolo rozzáří duhovými barvami… Podle všeho se hranice polární záře nachází právě tady – hranice, která už tolikrát zapříčinila trpké zklamání Asterů-průzkumníků."

„Myslíte, že něco střeží?" zajímal se Tim a tak upřeně hleděl do temnoty, až ho pálily oči.

„Když jsem ta podivuhodná stvoření viděl poprvé, chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, že přede mnou stojí bílí králíci. Čekal bych spíš oslepující bělavou zář a beztvarou bytost… Jenže tady se najednou ve vzduchu vznášeli obrovské květiny, zvířata, přízrační lidé… Vypadalo to jako nějaký přelud. Ale v jednom okamžiku se na mě všichni vrhli a já musel vytáhnout astar."

„A jak jste se dostal do města?" podivil se Tim, který průzkumníka poslouchal s napnutýma ušima.

„Jinak. Přímý průchod pod oblouky může být bohužel kvůli těm bílým králíkům smrtelně nebezpečný. Nejsem si tím stoprocentně jistý, ale nehodlám zbytečně riskovat naše životy."

„Co se stane, když tam hodím kámen?" zeptal se Tim zvědavě a mimoděk se porozhlédl po něčem, čím by se dalo hodit.

Timur mu s úsměvem odpověděl:

„Všechno, co proletí mezi věžemi, vmžiku zmizí na druhé straně. Už jsem to samozřejmě několikrát vyzkoušel. Ale neboj se, opravdu jsem našel spolehlivý způsob. Ta stěna je nesjpíš portál, kterým lze projít jen z jedné strany."

Tim zaklonil hlavu: kamenná věž byla snad nekonečná. Táhla se vysoko až do neprozkoumaných nebes.

„Chcete říct, že…" Tim se snažil odhadnout vzdálenost a jen mlčky polkl. „Mohli by Lunojasní tu stěnu přeletět?"

„To je dobrá otázka," ušklíbl se Timur, „na kterou nebudeme znát odpověď, dokud se sem nějaký nedostane."

„A my to přeskočíme?" zeptal se Tim. „Jako tehdy na skalách?"

Vzpomněl si, jak ho Timur učil pohybovat se po skalnatém povrchu.

„Do prvního skoku vlož veškerou sílu – musíš doskočit doprostřed. Vidíš ten výčnělek? Od něj se můžeš odrazit. A pak uvidíš, jak to půjde dál. Pamatuj si, že k dobrému skoku je potřeba pevný odrazový můstek. A nespadni. Není tu žádný lékař, který by tě dal zpátky dohromady."

Tim přikývl a připravil se použít všechny své síly – vnější i vnitřní. Zakrátko uvidí Famagustu na vlastní oči! Kromě Timura Svjatova v tom městě nebyl ještě žádný dvoutvářný. Ani Celestina!

„Soustřeď se, půjdeš jako první. Já tě budu jistit… Tiše!" Timur se náhle odmlčel a zaposlouchal se.

Tim také nastražil uši, ale zaslechl jen vzdálené šplouchání vln, které v pravidelných intervalech narážely na skalnatý břeh.

„Rychle do úkrytu!" zavelel Svjatov. „Úprkem!"

A rozběhl se kamsi nalevo směrem k nejbližší roklině.

Chlapci neuniklo průzkumníkovo znepokojení, a tak ho mlčky následoval. Asi po tři sta metrech vklouzli do malé průrvy mezi skalami, načež se vydali po úzké cestičce na strmý kamenný výběžek, odkud byl dobrý výhled na všech třináct věží. Až tady se zastavili.

Prostor mezi věžemi se najednou zaplnil zářivým světlem a zem zahalila sněhobílá mlha podobná vazkým mléčným pramínkům, které se rychle rozbíhaly po údolí.

Mlha se neustále rozrůstala a postupně získávala tvar. Z celkové masy se začaly oddělovat jednotlivé zářící obrysy – nepravidelné oválné siluety.

„Bílí králíci…" vydechl užasle Tim.

„Moje výpočty byly chybné," pronesl zamyšleně Timur. „Králíci vycházejí z dvanácti oblouků častěji, než jsem myslel… Možná jsem měl

posledně jen štěstí, když se mi podařilo proklouznout. Ten kamenný hřeben je past pro takové průzkumníky, jako jsme my dva.“

„Co teď?“ zeptal se Tim netrpělivě. „Budeme s nimi bojovat?“

Timur na něj významně pohlédl.

„Budeš mít ještě dost příležitostí bojovat,“ odpověděl mírně. „Teď bude lepší, když počkáme… Neboj se, do starého města se určitě nějak dostaneme.“ Průzkumník poplácal posmutnělého chlapce po hlavě. „A aby ses nenudil, naučím tě používat ten amulet, co nosíš – pomůže ti vznášet se ve vzduchu nebo chodit po vodě, kdy se ti zachce.“

Tim se zamračil, ale Timurova nabídka ho povzbudila. Už dávno se chtěl talisman-kolovrat, který dostal od Celestiny, naučit používat. A navíc bude muset pořádně natrénovat skoky po šikmých a kolmých plochách, aby dokázal přeskočit věž strážící vchod do města.

Stejně už se nemůže dočkat, až se do toho starobylého města podívá! Proklatí bílí králíci…

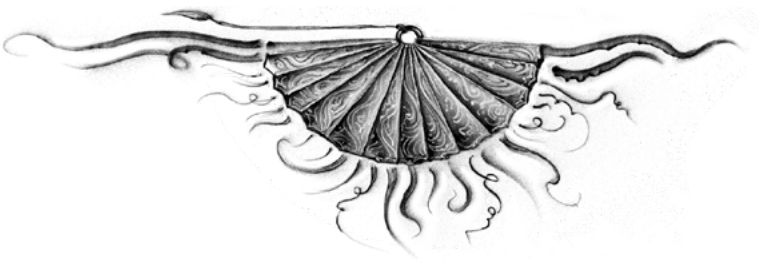

2. kapitola

Nabídka

Hodiny na mobilním telefonu ukazovaly tři ráno.

Celestina se opřela o loket a zaposlouchala se – z vedlejší postele se ozývalo Janino klidné, pravidelné pochrupování.

Dnes je jasná hvězdná noc a sestra jí určitě nebude překážet.

Celest tiše vyskočila z postele a jako stín se přikradla k oknu. Chvíli upírala zrak do zahrady, ale nevšimla si ničeho podezřelého. Z temnoty vyčnívaly pečlivě ostříhané keře, sotva viditelné cestičky zely prázdnotou a ostré špičky kované brány zářily v tmavé noci bleděmodrým světlem – znamení běžného kouzla neviditelnosti před beztvářnými.

Že by otčím nepoužil žádné ochranné zaklínadlo? To se jí nechce věřit… Možná na to v tom zmatku po bitvě na ruinách staré observa-

toře zapomněl. Určitě má dost svých starostí, co mu je do nějaké holky… Celestina se pousmála – vlastní naivita ji překvapovala. Člověk už je nejspíš tak nastaven, že vždycky věří té lepší variantě, i když nemá důvod doufat v dobrý konec.

Ale stejně to riskne.

Podařilo se jí téměř neslyšně vysunout okenní západku a vyskočit na parapet. Hbitě slétla dolů a tiše přistála na štěrkové cestičce. Chystala se jedním skokem překonat plot, ale náhle vrazila do Volkova staršího. Alexova otce.

„Projdeme se?“ zeptal se jakoby nic a ukázal na pootevřená vrátka.

Celest pomalu přikývla. Spíš než strach pociťovala zvědavost. Přítomnost Volkova ji nepřekvapila, ba naopak, jeho předvídatelnost ji trochu zklamala.

Vyšli na ulici ozářenou tlumeným světlem pouličních lamp a vykročili po chodníku. Přes cestu jim přeběhl černý kocour a hupsl do zahrady nějakého domu – přes kovaný plot bylo vidět, jak proběhl přes dvůr a vyskočil na druhé straně ulice. Celest zalitovala, že ho nemůže následovat – tak ráda by unikla Lunojasným z dozoru.

„Ráda se touláš po nocích?“ zeptal se Volkov s neskrývaným výsměchem.

„Kdy se budu moct vrátit domů?“ zareagovala napjatým hlasem dívka.

„Domů?“ Zdálo se, že Volkova její otázka překvapila. „Copak ti to nikdo neřekl?“

„A co?“

„Přihlásili jsme tě na přípravné kurzy na Boloňskou univerzitu dvoutvářných. Když složíš zkoušky, příští rok nastoupíš jako plnoprávná…“ záměrně větu nedokončil.

Celest povytáhla obočí, ta ironie jí neunikla.

„Mystiku mě učil otec. Nepotřebuju vaše kurzy.“

„To seš si tak jistá, že už všechno umíš?“ Lunojas se záhadně po-

usmál a pokračoval: „Tvůj otec ti mnohé zatajil, věř mi. Ale já nejsem ten, kdo ti ta tajemství odhalí. Na to jsou tu jiní odborníci."

„Jací odborníci?" zeptala se nepřátelsky Celest.

„Takoví, co toho hodně ví o Lunasterech."

„Jak ukázaly poslední události, o Lunasterech toho moc nevíte."

Ten člověk ji čím dál víc rozčiloval. Skoro stejně jako otčím. Ty jeho neustálé dvojsmyslné narážky… Ale jednu věc pochopila velmi dobře: vrátit se do Domu Záře jí nedovolí.

Poslední myšlenku vyslovila nahlas.

Volkov se zastavil a otočil se svým přísným obličejem se studenýma černýma očima na Celestinu. Chvíli na sebe mlčky upírali pátravé pohledy – Celestina, dcera průzkumníka Timura Svjatova, a Michail Volkov, předseda MPÚ, zabezpečující ochranu a vedení dvoutvářných údolí.

„Až se dozvíš, co ti tajili," pronesl nakonec Volkov, „ani se domů nebudeš chtít vrátit. Až si promluvíš s našimi odborníky, sama se rozhodneš. Ale zatím… Mimochodem, chci se tě zeptat, dávali ti v Domě Záře pít nějaký lektvar, rodinný elixír?"

„Ano, samozřejmě," odpověděla zaskočeně Celest. „Je to přece dávná tradice."

„Jestli máš ten lektvar u sebe, už ho neužívej. Po týdnu se tvé vědomí očistí a ty budeš připravená předstoupit před naše mystiky. Dej mi své slovo."

„Stejně mě máte pod kontrolou, ne?" opáčila odměřeně Celestina. „Můžu vám to snadno slíbit, protože teď nemůžu užívat žádné astrální lektvary."

„Stejně bych tě chtěl požádat, abys mi věřila a svůj slib dodržela," pronesl Volkov. „A abych nezapomněl… Z úplňku mít strach nemusíš. Měsíc ti už víckrát neuškodí."

Celestině se jeho zvláštní pousmání vůbec nelíbilo. Ale ten rozhovor v ní probudil zvědavost.

* * *

Celest se vrátila do svého pokoje oknem – naschvál Volkovovi. Ten její lunastrální let sledoval s bdělým zájmem – dívka jeho vážný zamyšlený pohled cítila v zádech.

Spát se jí už vůbec nechtělo.

Uvelebila se na okenním parapetu a bezmyšlenkovitě hleděla na oblohu, která už se začala barvit šedým a bleděmodrým úsvitem.

Myšlenky se jí pletly v hlavě. Jak může Josef Lunojasným dovolit, aby jeho vnučku drželi pod zámkem? Dceru svého nejlepšího průzkumníka. Proč ten starý lišák ještě nezasáhl?

Celestinin pohled ulpěl na pokojně spící Janě. Nemluvily spolu od té osudové šarvátky na staveništi. Jak asi reagovala na novinku o sestřině lunasterální podstatě? Určitě ji teď ještě víc nenávidí. Ale to je stejně jedno. Celestinu mnohem víc znepokojovalo Timovo náhlé zmizení. Lunojasní se domnívají, že se mu nakonec podařilo projít přes trn do dvoutvářného údolí za jejím otcem, Timurem Svjatovem. Ale bez astrogiru to nemohl dokázat. Nemohl se stát Kompasem. Jejich trojice se navíc rozpadla – ji s Alexem to zaneslo jinam. Celest mimoděk polkla nepříjemný knedlík v krku. Tim se nejspíš do dvoutvářného údolí vůbec nedostal… Zbývala jen malá naděje, že ho to také zaneslo někam jinam, ale to by se přece vrátil, stejně jako ona a Alex…

K ránu nakonec přeci jen usnula – přímo na parapetu, ale i ve snu dál přemítala o Asterech a Lunojasných, o Astralisu… Znovu ji obklopilo dvanáct zvláštních dívek, které ve sněhobílých šatech a tiárách vypadaly jako princezny. Ale tentokrát ji ze snu něco nečekaně vytrhlo.

Probudilo ji šustění papírků od bonbonů.

„To jsi mě překvapila."

Celest se prudce napřímila, div se nesvalila na zem. Na posteli seděla se zkříženýma nohama její sestra a na polštáři se povalovala hromádka barevných pozlátek od bonbonů. Jana už byla učesaná a v domácích šatech.

Celestina mrkla na hodiny: páni, už je jedenáct!

„Takže seš Lunastra?“ Janina otázka byla pouze rétorická. „A já to nepoznala. To je neodpustitelné.“

„To mě mrzí,“ zadrmolila Celest. Nevěděla, jak se má před sestrou chovat, obzvlášť teď, když s ní Lunojasní začali jednat tak zdvořile.

„Překvapila jsi mě,“ zopakovala Jana. „Velmi… A to se moc často nestává. Jestli jsi ochotná zapomenout na naše předchozí neshody, ráda bych ti nabídla svou pomoc.“

Celest se pomalu postavila. Janina slova ji šokovala.

„Pojedu s tebou,“ pokračovala sestra. „Otce nějak přemluvím.“

Celest se pousmála, aby zakryla své rozpaky.

„Proč?“

„Budu ti pomáhat.“

„Jak mi můžeš pomoct?“

„Budu stát při tobě. Varovat tě před nebezpečím.“

Celest se nestihla ani ušklíbnout – dveře se otevřely a do pokoje vešla máma.

„Celestino, máš tu návštěvu.“

Tamara Nikolajevna ukročila stranou a vpustila hosta dál. Alex měl na sobě běžné oblečení – tmavě modré džíny a černou mikinu s výrazným obrázkem – vlkem vyjícím na měsíc.

„Ahoj, Celest.“

„To seš ty?!“ vyjekla Celest. „Co tu chceš?“

„Přišel jsem si s tebou promluvit,“ odpověděl stručně chlapec.

Jana beze slova odešla z pokoje a máma ji následovala, ale několikrát se zvědavě ohlédla.

„Co tvůj otčím?“ zeptal se Alex a přiblížil se k oknu. Vyskočil na parapet a opřel se o zeď.

Celest neurčitě pokrčila rameny. Otčímovi radši nechodila na oči. Jakmile překročil práh domu, Celest se zavřela ve svém pokoji – nechtěla vyvolat žádný skandál. Neměla ani tak strach z otčíma, jako spíš ze svojí reakce na setkání tváří v tvář s ním. Bála se, že mu rovnou půjde po krku.

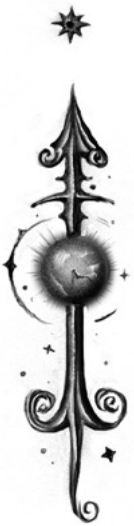

„Slyšel jsem, že ses nám nakonec rozhodla podvolit.“ Alex záludně přimhouřil oči a založil si ruce na prsou. „Budeš studovat měsíční mystiku?“

„Koukám, že novinky se šíří rychle.“ Celest se neubránila ironickému tónu. „Co kdybys šel rovnou k věci. Proč jsi tady?“

„Otec mě požádal, abych ti na univerzitě pomohl s učením. Zkrátka budu tvůj ochránce. Lépe řečeno strážce tvého tajemství.“ Alex se spokojeně usmál.

Celest nakrčila nos. To se podívejme, už má dva ochránce. A jeden je lepší než druhý.

„Ještě to tak!“ rozčílila se. „Hleď si svého, jasný?“

Alexovi se tajemně zaleskly oči.

„Nejdřív by ses měla podívat, co odmítáš. Můžu ti pomoct naučit se měsíční mystiku.“

Ladně mávl pravou rukou a zlatý řetízek na jeho zápěstí se rozzářil – najednou se zničehonic ve vzduchu objevilo zrcadlo. Jeho povrch se na okamžik zamlžil, ale rázem se projasnil.

„Jana Serebrjanská,“ pronesl nahlas a zřetelně Alex.

V zrcadle se objevil sestřin zasmušilý obličej a hned vedle něj mámin. Obě hleděly na dveře do kuchyně – nejspíš čekaly, až Celestinin host sejde dolů.

„Otec,“ pronesl znovu Alex a v zrcadle se objevil Volkov starší. Seděl u stolu a soustředěně studoval jakési dokumenty.

Celestina sotva dokázala potlačit nadšený povzdech. Alex opravdu nelhal – jeho schopnosti skutečně nebyly špatné. Páni, umí vyvolávat odrazy!

„Dmitrij Serebrjanskij.“

Otčím stál na zahradě čelem k domu a díval se nahoru. Celestina měla dokonce pocit, že přímo na její okno. Na rtech Dmitrije Tedoroviče hrál nepříjemný úsměv.

„Tim Kňazev,“ pronesl najednou Alex. A kdovíproč při tom pohlédl na Celestinu.

Dívka vmžiku upřela zrak na zrcadlo, ale jeho matně stříbrný povrch zahalil hustý šedivý dým.

No jistě… I kdyby byl Tim naživu, měsíční zrcadlo stejně nedokáže ukázat dvoutvářné údolí.

„Myslím, že ten malý Aster ještě žije," pronesl s úsměškem Volkov a nepřestával dívku upřeně pozorovat. „Každopádně to brzy zjistíme. Otec už dává dohromady výpravu. Nechtěla by ses přidat? Mohl bych se za tebe přimluvit."

Celest už málem přikývla, ale včas se zarazila – postřehla v jeho slovech zlomyslný výsměch.

„Pochybuji, že tebe na tu výpravu vezmou," pronesla a Alexovi mírně pohasl úsměv. „Máš mě přece hlídat, abych neutekla. Nebo ne?"

„Tak jako tak spolu nějakou chvíli pobudeme." Alex seskočil z parapetu a opatrně se k ní připlížil jako kočka. „Bude lepší, když budeme kamarádi, Celestino," pronesl zcela vážně. „Ty přece moc přátel nemáš, je to tak? A sama to nezvládneš."

Alex ani netušil, jak se trefil. V Domě Záře mladí skoro nebyli a Celest měla navíc domácí školu. Hlavně kvůli její lunastrální podstatě. A taky proto, že její otec, Timur Svjatov, často pracoval na něčem tajném. Když nepočítá pár přátel, vyrostla v podstatě mezi dospělými – možná proto se tak brzy osamostatnila.

Alex vyčkával. Tvářil se lhostejně, ale Celestině neuniklo, že netrpělivě čeká na její odpověď. Jako by na jejím rozhodnutí záviselo něco velmi důležitého, velmi osobního. Možná hraje nějakou vlastní hru, ve které Celestina získala zvláštní roli.

A tak odpověděla:

„Tak jo, možná že budeme kamarádi."

Koneckonců ona je taky dobrý hráč.

* * *

Nikita zůstal stát ve dveřích svého pokoje jako opařený. Když na chodbě v prvním patře spatřil Alexe, křečovitě sevřel zárubeň. Nevěděl, jestli má jít dál nebo se schovat v bezpečí svého pokoje.

Alex to však rozhodl za něho: jedním skokem k chlapci přiskočil a jemně, ale neúprosně ho strčil zpátky do pokoje, vklouzl za ním a rychle zavřel dveře.

Na chvíli ztuhl a poslouchal – dům byl tichý.

Nikita té odmlky využil a odběhl k okennímu parapetu. Okno bylo zavřené, ale neodvážil se ho otevřít – přeci jen nechtěl Alexovi ukázat, jak moc se ho bojí.

„Opovaž se přivolat maminku," pohrozil mu tiše Volkov. Přiblížil se těsně k Nikitovi, chytil ho pod krkem a pevně přimáčkl ke zdi. „Jediný výkřik a znovu poletíš… Co se to mezi námi stalo, kamaráde?"

Alex okamžik vyčkával, než uvolnil sevření, aby mu zajatec mohl odpovědět.

„Co chceš?" vymáčkl ze sebe Nikita a zalapal při tom po dechu.

„V poslední době nejsi moc zdvořilý," pohoršil se strojeně Volkov a znovu svou oběť přimáčkl ke zdi. „Zapamatuj si, příteli, že na mě nikdo nemůže jen tak zaútočit. Myslíš, že nevím, co jsi chtěl udělat? Chystal ses překousnout moji dvoutvářnou nit, ty zmetku!" Praštil s chlapcem tak, až se udeřil zátylkem o zeď. Nikita bolestí zasténal. „Proč jsi to udělal?" pokračoval Volkov. „Chtěl ses snad ukázat před ségrou? Na můj účet?" Znovu s ním praštil. „A já ti přitom věřil, vzal jsem tě do party. Naši tátové se přátelí. Zklamalo by je, kdybychom přestali být kamarádi, co říkáš?"

Nikita prudce dýchal a Volkov ho pustil. Znechuceně odtáhl ruku, jako by se o něco umazal.

„Nic jsem přece neřekl," zašeptal Nikita. „Nikdy bych ti nepřekousl… Chtěl jsem tě jen postrašit, abys… nechal Celest být."

Alex se zatvářil, jako by ho znovu chtěl chytit pod krkem, a Nikita ucouvl ke zdi. Ale Volkov se nepohnul z místa.

„Zradil jsi mě," řekl významně. „Něco takového se dá jen těžko zapomenout. Velmi těžko."

Nikita se podíval na skříň. Na dvířkách visel opasek. Najednou mu hlavou prolétla hloupá myšlenka, že přezka na něm je hodně těžká…

Ale stejně by ten opasek nestihl použít, spíš naopak. Ještě by tou přezkou sám dostal…

„Čekám," připomněl se Volkov. „Samozřejmě tě chválím, žes nic nevyžvanil. Ale to nestačí."

„Promiň," vymáčkl ze sebe nakonec Nikita a sklopil oči. „Já nechtěl… Nemohl jsem si pomoct. Chtěl jsem ji chránit."

„Prominu ti, když mi prokážeš službu. Musí to být nějaká významná služba, abych zapomněl, cos udělal."

„Jakou službu?" ožil mimoděk Nikita. V koutku duše už dávno litoval, že se do toho zapletl. Vždyť se ukázalo, že se Celestina Alexovi líbí. Určitě by nedopustil, aby jí někdo ublížil… Nebo ano? To Nikita nevěděl. Ale byl si jistý, že by se rád vrátil do party.

Alex si toho byl vědom. Po rtech mu přelétl spokojený úsměv.

„Dobrá, uvidíme. Koneckonců nechceme mít mezi sebou nevyřízené účty. Ale tu službu ti připomenu, až přijde čas, je ti to jasný?"

Alex mu podal ruku.

„Jasný…" Nikita se překvapeně zahleděl na nabízenou pravici a opatrně ji uchopil, jako by se bál porušit tak křehké příměří.

Alex přebral iniciativu a pevně mu stiskl dlaň.

„Prokazuji ti velkou laskavost," pronesl významně. „Važ si toho. Musíš se pořádně snažit, aby sis získal zpátky moji důvěru."

Alex odešel a Nikita zůstal stát u zdi, jako by ho Alex stále držel pod krkem. Vždyť ani nedoufal, že by ho vzali zpátky do party. Nemohl uvěřit, že by se znovu vídal s Ilkem, Korbou, Maxi…

Alex mu nakonec odpustil… Nikita cítil, jak ho zaplavila vlna štěstí – od hlavy až k patě. A mimoděk opět pocítil obdiv k vůdci party. Alex je přeci jen boží. A přátelit se s ním je taky boží.

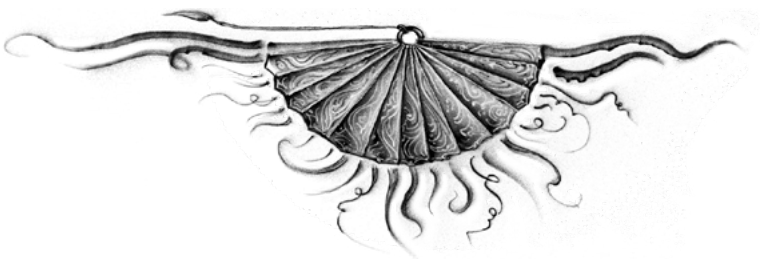

3. kapitola

Stará tajemství

Otec byl doma, přesně jak čekal.

„Tak co, usmířil ses s malým Serebrjanským?“ přivítal syna otázkou.

„Všechno v pohodě,“ přikývl Alex. „Omluvil se mi a já jeho omluvu přijal.“

„Výborně. Jsme s jeho otcem staří přátelé, nechceme žádné rozepře. Dima je vlivný člověk s dobrými kontakty. Jediná škoda je, že absolutně nestrpí žádné Astery, ale kdo by je měl taky rád? Pojďme si dát rychlý oběd a pak si promluvíme. Musím s tebou něco probrat.“

Otec ho poplácal po rameni a Alex se v duchu usmál. Kdyby otec tušil, že se jeho synovi pokusil překousnout nit, nejspíš by nebyl tak bezstarostný. Podle verze pro Volkova staršího se Nikita prostě vrhl

na Alexe, uklouzl a nedopatřením upadl… Otec nemusí vědět, co se ve skutečnosti stalo – vyřídí si to sami mezi sebou.

Při obědě Alex hořel zvědavostí. Co s ním chce otec asi probrat? Nejspíš se ho bude ptát na Celest.

K obědu jim naservírovali dušené skopové – otcovo oblíbené jídlo. Volkov starší si pomalu kousek uřízl a teprve pak pronesl:

„Tak co, těšíš se do Itálie? Pronajal jsem ti skvělý byt v Boloni, ve studentské čtvrti." Máma se smutně usmála – syn opět někam odjíždí.

„Ilja se sestrou už se samozřejmě vetřeli. Koneckonců nemůžeme vám rozbít tak stmelenou partu. A zároveň dohlídneš na Serebrjanského."

Alex očekával pokračování, ale otec se odmlčel.

Najednou si slovo vzala máma.

„Kdo je to u Serebrjanských na návštěvě?" zeptala se. „Taková milá dívka."

Alex se v duchu pousmál, když si vzpomněl na ohnivé disky, které ta milá dívka tak neohroženě vrhala na jeho kamarády během potyčky.

„Tomina dcera z prvního manželství," odpověděl otec, zatímco si přidával další porci masa. „Ona taky pojede."

Máma se zájmem pokývala hlavou, ale na další podrobnosti se nevyptávala. Kávu pili mlčky: máma si roztržitě listovala v nějakém časopise, Alex byl ponořený do svého mobilu a otec vytáhl svůj zápisník.

* * *

Když vycházeli z jídelny, pozval Volkov starší syna do své pracovny. Otec se choval jako obvykle, ale Alex přesto cítil, že je čeká důležitý rozhovor.

Jak předpokládal, otec se ho nejprve zeptal na Celestinu:

„Jak proběhlo setkání s naší Lunastrou?"

„Normálně. Domluvili jsme se, že budeme přátelé." Alex postřehl otcův uznalý výraz a spokojeně se usmál.

„Výborně. Musíš jí být neustále nablízku. Brzy se kolem té dívky strhne mela…“ Otec udělal významnou pauzu. Přimhouřil oči a pohlédl na syna. „Mám pro tebe úkol. Velmi důležitý.“

Alex se napřímil. Cítil až v kostech, že dnes se stane něco zásadního. Pokusil se skrýt svou zvědavost a na otcovu výzvu usedl na křeslo pro hosty.

„O Celestinu Svjatovovou se brzy strhne nelítostná bitva,“ pokračoval Volkov starší, když usedal na své křeslo. Teď otce a syna od sebe dělil stůl. „Musíme ji zlákat na stranu Lunojasných. Vyfouknout ji Asterům. Ten Josef, hlava v Domě Záře, se nevzdá jen tak bez boje. Budeš muset zapojit veškeré své kouzlo, když už to dopadlo tak, že ses k ní dostal blízko. Ale dej si pozor, ať se nezamiluješ.“ Otec mu žertovně pohrozil prstem. „Možná nám to děvče ukáže cestu do nové dvoutvářné země a dovede nás do Selenidy. Pokud je tedy doopravdy ze starého lunastrálního rodu.“

„Měsíční princezna,“ poznamenal zamyšleně Alex.

„Budou se tím zabývat nejlepší odborníci. A ty ji zatím budeš hlídat. Dám ti nějaké lidi k ruce.“

„A jak dlouho ji mám hlídat?“ Alex marně skrýval nelibost. To se podívejme, Celestina měla pravdu.

„Dokud neprovedeme obřad. A jestli všechno půjde podle plánu, riskneme to a vstoupíme do údolí.“

Alex zbystřil.

„Do údolí? Ve kterém je teď Svjatov?“

„Přesně tak. Doufám, že ten mizera už dávno zmizel… A jestli ne, posvítíme si na něj a promluvíme mu do duše.“ Volkov přivřel chladné černé oči. „Kdoví, možná si sám přijde pro dceru…“

„A jaký obřad?“

„Prastarý měsíční obřad. Ale nejprve dáme prostor našim odborníkům. Možná se na to ta holka nehodí…“

„Na co se nehodí?“ nepřestával Alex. Měl pocit, že mu otec něco tají. Otálí. Váhá.

Michail Volkov se na chvíli odmlčel. Syn trpělivě čekal, bál se mu přerušit proud myšlenek.

Nakonec se otec mírně naklonil dopředu a upřel na něj přísný, zádumčivý pohled.

„Rozhodl jsem se tě zasvětit do velmi důležitého tajemství, Alexandře, které znají jen vybraní… Věř mi, že jsem opravdu dlouho zvažoval, zda tě do toho zapletu."

Alex netrpělivě přikývl a mimoděk si oblízl rty. Najednou ucítil, že stojí na prahu důležitých změn. Otec se každopádně tvářil vážně.

„Dnes se stáváš členem Supernovy, tajného spolku vlivných rodin Lunojasných, které znají pravdu o Astralisu, světě Lunasterů. Dalo by se říct, že je to naše tajná lóže."

„A v čem spočívá ta pravda?" zeptal se opatrně Alex.

Otec se naklonil ještě blíž, jako by se bál, že je někdo uslyší dokonce i tady, v jeho pracovně.

„Měsíc se vzdaluje od Země, chlapče. Dá se říct, že měsíční mystika, energie Lunojasných, každým dnem slábne. Všechny naše poslední výzkumy tato smutná fakta potvrzují… Jinými slovy, jednou nastane ta hrůzná noc, kdy naše křídla zeslábnou natolik, že se nebudeme moct ani odlepit od země."

Alex si vzpomněl, že už něco podobného slyšel od přátel a učitelů. Ale všechny ty rozhovory mu připadaly nedůležité, doprovázely je vtípky a úsměšky. Považoval ty fámy o vzdalování Měsíce jen za falešné pomluvy, které schválně šíří ti proklatí Asterové. A přitom je to všechno pravda…

„Vědí o tom Asterové?" zeptal se, když si všiml, že otec očekává jeho reakci.

„Jen někteří. Ti, co mají možnost provádět vlastní výzkum. A naši nepřátelé, především z Domu Záře, mají velmi dobrou představu o tom, co se děje. Samozřejmě k tomu nedojde za našeho života, ale pokud si teď ten okamžik necháme proplout mezi prsty, naši potomci nám to neodpustí."

Alex už se chtěl zeptat, jak přesné jsou výsledky těch výzkumů, ale otec ho najednou netrpělivým gestem zarazil.

„Musíme se připravit na budoucnost," pokračoval. „Najít vlastní svět, naši Selenidu. K tomu nepotřebujeme objevovat nové země, stačí, když vrátíme starý svět – Astralis – ve kterém kdysi žili Lunasterové."

„Lunasterové?" podivil se Alex. „Takoví, jako je Celestina?"

Volkov starší zamyšleně zabubnoval prsty – něco našel a rychle přečetl. Opět něco nalistoval.

„Pamatuješ si legendu o vesmírných dracích?" zeptal se nepřítomně. „O těch, co stvořili vesmír?"

Alex pokrčil rameny – kdo by neznal starou pohádku o třech dracích, kteří stvořili svět dvoutvářných – Tempovi, Terrovi a Motovi. Vznikli z černé prázdnoty chaosu a začali svůj veliký Tanec tří – stvoření dvoutvářné země. Podle legendy se draci nechali tak unést, že nestvořili jen jeden svět – Zemi, ale nekonečné množství světů-odrazů, které jsou spojené Roklinami – mezihvězdnými tunely ve vesmíru.

„Všechno nasvědčuje tomu, že Timur Svjatov nenašel jen další Roklinu, ale vchod do starobylého Astralisu. Projít jím však není tak snadné – dokáže to jen skutečný Lunaster, který vládne starodávnou mystikou – energií Měsíce i hvězd. Toto vědění však bylo ztraceno kvůli krátké, ale nelítostné bitvě… Jsi připraven si to poslechnout?"

Alex užasle přikývl. Ani v nejmenším nečekal, že mu otec bude vyprávět staré legendy, které jsou, jak se najednou ukázalo, pravdivé. Proto nastražil uši a pozorně poslouchal.

Ale otec se opět odmlčel. Zavolal služebnou, aby jim připravila čaj.

Usměvavá dívka vmžiku přinesla podnos s velmi horkou čajovou konvicí, ze které stoupala pára, prostřela na stůl šálky, cukřenku, konvičku na mléko a lžičky. Jakmile se vzdálila, Volkov nalil sobě i synovi čaj, svůj si osladil a pomalu zamíchal.

Alex trpělivě vyčkával.